

Διάφορα μαζώματα
και στιχανακατάματα.

Τὸ Φάληρο ἐτούρκεψε κι' ἐφόρεσε σιαλβάρι
και ἄλλαξε τὴν πίστι του, ποῦ νὰ μὴν εἶχε σώσει,
και ὅπως πρῶτα ἄρχισε νὰ μᾶς κρατῆ καμάρι,
και πάλι μᾶς ὑπόσχεται νὰ πάρη και νὰ δώση.

Λεπλεμπιτζῆς χόρ-χόρ ἀγᾶς, ὀνόματα ἀφράτα,
πλάφια πολυβούτυρα αὐτὰ μᾶς ἐνθυμίζουν,
χαρέμια ὄλο μυρωδιαῖς και ὠμορφιαῖς γεμάτα,
και παχουλαῖς χανούμισαις ἴστον ὕπνο μᾶς χαρίζουν.

Πῶς ἤθελα νὰ μ' ἐκλειναν κι' ἐμένα σὲ χαρέμι,
νὰ ξαπλωνόμουν σὲ σοφᾶ μὲ ναργελέ στο πλάι,
ἢ κάθε μιὰ χανούμισα ἴστο λόγο μου νὰ τρέμη,
ἴστην ἀγκαλιά μου νὰ πετᾷ και νὰ γλυκογελάη.

ἴστο δεξι χέρι μου ἢ μιὰ ἴστο ἀριστερὸ ἢ ἄλλη,
τὸ κάθε ἓνα δάκτυλο νὰ σφίγγη κι' ἀπὸ μιὰ,
ἀπὸ τὰ πόδια νᾶρχιζαν και ἔως ἴστο κεφάλι
νὰ μὲ περιτριγύριζαν ἀφρόπλαστα κορμιά.

Και σχέδια νὰ ἔκανα ἐκεῖ πολιτικά,
καθὼς δὲ ἄλλη ἐποχὴ ὁ Στέφανος ὁ Ξένος,
νὰ ἐμεθοῦσα μ' ὄνειρα και μὲ φιλιὰ γλυκά
κι' ἀπὸ ἀφιόνι και χασίς νὰ ἦμουν ζαλισμένος!

ἴλου τοῦ κόσμου αἱ φυλαὶ θὰ ἦσαν ἐκεῖ πέρα,
θὰ ἔβλεπες και Τούρκισαις ἐκεῖ και Κιρκασίαις,
ἴρμένισαις κι' ἴράπισαις θὰ μοῦκαναν ἄερα,
και θὰ μὲ σφικταγκάλιαζαν θερμαῖς ἴνδαλουσίαις,

ἴλλά ποῦ μὲ παρέσυρεν ὁ κύρ Λεπλεμπιτζῆς!
ἐμπρός λοιπόν—Μία φορὰ κι' ἓνα παληὸ καιρὸ
ἔξουσε ἓνας βρωμερός, κουτός στραγαλατζῆς,
κι' εἶχε κορίτσι ὠμορφο και ἴλιγο πονηρό.

Δὲν ξέρω ποῦ τὸ ἔμαθε ὁ μπέης ἐκεῖ κάτου
κι' ἀμέσως ἔβαλε ἴστο νοῦ ἀμαρτωλὸ σκοπὸ,
μὲ σκέρτσσο τοῦ ἴην ἄρπαξε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του
και...τώρα καταλάβατε τί θέλω νὰ σᾶς πῶ.

ἴστρὶκ, ἴννὶκ και Κουαρίκ και Νεμζαάρ, ψυχή μου!
μὲ τὴν παχουλοστρόγγυλη κι' ἀφράτη Σιρανοῦ,
τὰ μόνα παραδείσια κι' ἐλίγια σθρὶ μου
μὲ τρέλλαναν, μὲ ζούρλαναν, μοῦ σήκωσαν τὸ νοῦ.

Β'.

Μ' ἄς ὀξώμε και μιὰ ματιὰ κι' ἀπάνω στήν ἴθήνα,
ὁ κύρ Δερσέν ἐσκέφθηκε μπαλέτα νὰ μᾶς στήση,
και τέλος ἀπεφάσισε ἢ νὰ τὸν φάη πείνα,
ἢ νὰ ἴμορῆση μιὰ βραδυνὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήση.

Και εἶναι ἀξιέπαινος ὁ ζῆλος τοῦ πολὺ,
και ἀπὸ βράδυ ὡς πρωί, κι' ἀπὸ πρωί ὡς βράδυ
μὲ τ' ἀδειανὰ καθίσματα μονάχος τοῦ μιλεῖ,
και βγάξει και τὸν ἴγικολώ, τῆς δόξης τοῦ σ

ἴντικον τὰ ἴλύμπια μὲ πρίμας δεκοκτώ,
μὲ μιὰ κοντράλτο ξακουστὴ γιὰ τὸ κομψὸ ποδαμ,
παρουσιάζουν θέαμα και ἀκουσμα φοικτό,
κι' ἀποτελοῦν μὲ τὸν Δερσέν ἀθάνατο ζευγάρι.

ἴκουκλοσιδηρόδρομος τοῦ παλαιοῦ Φαλήρου,
ὀποῦ σκορπᾷ ἔδω κι' ἐκεῖ τῆς σίθαις σὰν ὀκέταις,
και πάει και ξανάρχεται διὰ μεγάλου γύρου
και βάζει ἴστο κεμέρι τοῦ τοῦ κόσμου τῆς γαζέταις.

Και παρακάτω ἢ Μπουλώ κι' ἢ φίλη ἴιδέ,
ὁ κύριος Παράδεισος σιμά και ὁ ἴπόλλων
και κάποτε ὁ ξακουστός κι' αἰθέριος Βωδέ,
ἴδου τί ἀπαρτίζουνε τῶν ἴθηνῶν τὸ ὄλον.

Εἶχα και ἄλλα νὰ σᾶς πῶ, ἀλλά—μὰ τὴν ἀλήθεια—
κουράστηκε τὸ χέρι μου στίχους πολλοὺς νὰ γράφη,
μάθετε πῶς ἢ ποιήσις δὲν εἶναι κολοκύθια,
και ὑποφέρουνε πολλὰ οἱ δημοσιογράφοι.
Γιὰ τοῦτο, ἀναγνώσταί μου, κι' ἐγὼ σᾶς χαιρετῶ,
και γιὰ λουτρὸ Χορχόρ-ἴγα ἴστο Φάληρο πετῶ.

Ταῦτα και μένω βιαστικός,
Γιαννάκης Περιγραφικός.

Στίχους πολλοὺς μᾶς ἔστειλαν κι' ἀπὸ τὰ Λεχαινά...
θᾶχη κι' ἐκεῖ, ὡς φαίνεται, ἢ ποιήσις φθηνά,
κι' ἐκεῖ ὁ ἴλιος βέβαια παραπολὸν θὰ καιῆ,
και εἰς τῶν στίχων τὸν σωρὸν μόνος αὐτὸς θὰ πταίη.

Εὐχαριστῶ τὸν ποιητὴν ποῦ τόσο μ' ἀγαπᾷ,
πλὴν ἄσχημα δὲν θᾶκανε, θαρρῶ, νὰ σιωπᾷ
ἄν ὀμως θέλῃ κι' ἄλλοτε στίχους σ' ἐμᾶς νὰ στείλῃ,
νὰ ἦναι ὀλιγώτεροι, κομψότεροι, ποικίλοι.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο
μὲς ἴστοῦ Παπαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο
συνορεύει μὲ μανδρί,
μὲ τοὺς ἴαγλους Θεοδώρους,
και μὲ κάποιους τορναδόρους.